

Sygn. akt II K 758/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Marta Czapska

przy udziale Prokuratora Piotra Barczewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14.11.2018 r. i 3.01.2019 r.

sprawy przeciwko

M. Ł. urodz. (...) w S.

syna L. i I. z d. B.

oskarżonego o to, że w dniu 14 czerwca 2018 roku ok. godz. 23.50 w L. woj. (...) na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki R. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 0,56 mg/l, II badanie 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio karany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. w W. sygn. akt III K 597/12 za prowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

orzeka

I. W ramach zarzucanego oskarżonemu M. Ł. czynu w akcie oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w czasie i w miejscu jak w zarzucie prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki R. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 0,56 mg/l, II badanie 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

II. Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat.

III. Na mocy art. 63 § 4 k.k. na poczet środka karnego orzeczonego wobec oskarżonego w punkcie II wyroku zalicza okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 14.06.2018 r.

IV. Na mocy art. 43a § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

V. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. oraz art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 531 (pięćset trzydzieści jeden) złotych i 36 (trzydzieści sześć) groszy tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

VI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 758/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. Ł. w dniu 14 czerwca 2018 r. znajdował się pod wpływem alkoholu, mimo tego podjął jazdę samochodem marki R. o nr rej. (...) w L. na ul. (...). Oskarżony nie potrafił prawidłowo prowadzić samochodu i nie utrzymać prostego toru jazdy. Dostrzegli to policjanci pełniący służbę w patrolu zmotoryzowanym i zatrzymali oskarżonego o godzinie 23.50. Policjanci wyczuli od oskarżonego woń alkoholu, przewieźli go do Komendy Powiatowej Policji w L., gdzie poddali go badaniu trzeźwości. W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wykonanych w dniu 15 czerwca 2018 r. okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 0,56 mg/l o godzinie 00.08, drugie badanie o godzinie 00.14 wskazało 0,52 mg/l.

Dowód:

- zeznania P. S. (k.8v,68v-69),
- wyjaśnienia oskarżonego (k.21,27,68),
- protokół zatrzymania (k.2),
- protokół użycia alkometru (k.4).

Oskarżony był wcześniej uznany za winnego prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Sąd Rejonowy dla W. wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K 597/12 uznał go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. Skazanie to uległo zatarciu w dniu 8 września 2016 r.

Dowód:

- odpis wyroku (k.29),
- karta karna (k.67),
- pismo Sądu Rejonowego w S. (k.74),
- pismo Sądu Rejonowego dla W. (k.77),
- zawiadomienie Starostwa Powiatowego w S. (k.95),
- karta karna (k.94).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego w trakcie pierwszego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.21). Stwierdził, że w dniu 14 czerwca 2018 r. wypił dwa piwa, nie miał tego dnia zamiaru prowadzić samochodu, ale był z partnerką u znajomych, a partnerka źle się czuła. Wsiadł wówczas za kierownicę i jechał do domu, ale zatrzymała ich Policja. Złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Podczas kolejnego przesłuchania (k.27) również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale cofnął wniosek o wydanie wyroku na posiedzeniu. Podczas rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.68). Stwierdził, że w dniu zdarzenia był u znajomych z partnerką, wypił dwa piwa W. owocowa. Jego

partnerka źle się poczuła, a była w ciąży, podjął decyzję aby odwieźć ją do domu i trafiło się, że został zatrzymany przez Policję.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach P. S. (k.8v,68v-69), J. W. (k.69), protokole zatrzymania (k.2) i użycia alkometru (k.4).

P. S. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.8v), że w dniu 14 czerwca 2018 r. pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie L., o godzinie 23.50 zobaczył, że pojazd marki R. nie zachowywał prostego toru jazdy. Zatrzymali kierującego tym pojazdem, była od niego wyczuwalna woń alkoholu i zabrali go do Komendy Powiatowej Policji w L., gdzie badanie na urządzeniu (...) wskazało, że znajdował się w stanie nietrzeźwości. Podczas rozprawy zeznał (k.68v-69), iż była to kontrola drogowa, podczas której kierowca był nietrzeźwy. Samochód tego kierującego został zatrzymany ponieważ jego styl jazdy był podejrzany. Dało się wyczuć woń alkoholu od kierowcy, a badanie kierowcy potwierdzało, że był nietrzeźwy.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach J. W. (k.6) i protokole użycia alkometru (k.4).

Świadek J. W. zeznała (k.69), że partner wypił piwo i pojechali do domu. Ona źle się poczuła, co skutkowało tym, że pojechali do domu, była wówczas w ósmym miesiącu ciąży.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach P. S. i protokole użycia alkometru (k.4).

Sporządzone w toku postępowania dokumentów wymienionych na k. 101 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Podstawowym wymogiem przed osobami, które chcą prowadzić pojazdy mechaniczne jest trzeźwość jego uczestników.

Oskarżony w dniu 14 czerwca 2018 r. naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w L., a znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, gdyż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,56 mg/l, poruszał się drogą lokalną, wówczas był niewielki ruch drogowy. Stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał realne zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego i naruszył obowiązek ustawowy. Wskazać należy, że złe samopoczucie partnerki oskarżonego nie było żadną przesłanką do podjęcia decyzji o prowadzeniu pojazdu mechanicznego. Partnerka oskarżonego nie znajdowała się w stanie zagrożenia życia ani zdrowia, chciała po prostu odpocząć. Oskarżony powinien był wezwać taksówkę lub skorzystać z podwiezienia przez inną, trzeźwą osobę, jeśli partnerka nie mogła przejść 500 metrów, które mieli do przejścia od mieszkania znajomych do swego mieszkania.

Zachowanie oskarżonego z dnia zdarzenia należy zakwalifikować jako przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., gdyż polegało na tym, że poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez

ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 1 k.k. na 0,25 mg/l alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości ponad 2-krotnie (por. k. 4).

Zarzut aktu oskarżenia obejmuje ponadto ponowne prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, gdy oskarżony był uprzednio karany za taki czyn, czyli naruszenie dyspozycji art. 178a § 4 k.k. Zgodnie z treścią poprzedniej karty karnej (k.65) zarzut ten mógł być uznany za zasadny, gdyż z karty tej wynikało, że oskarżony był trzykrotnie karany za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Jednak po bliższej analizie poszczególnych skazań należy dojść do wniosku, że wszystkie te skazania uległy zatarciu przed dniem 14 czerwca 2018 r.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2007 r., sygn. akt V K 41/07 Sądu Rejonowego w S., oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. Wymierzono mu wówczas karę 7 miesięcy ograniczenia wolności, świadczenie pieniężne i 3 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Karę ograniczenia wolności oskarżony wykonał w dniu 30 listopada 2007 r. (k.65), świadczenie pieniężne w dniu 3 stycznia 2008 r., a środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w dniu 2 kwietnia 2010 r. (k.74).

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt II K 963/08 Sądu Rejonowego w L., oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. Wymierzono mu wówczas karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat próby, świadczenie pieniężne i 4 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (odpis wyroku z k.91-92). Okres próby i dalsze 6 miesięcy minęły w dniu 27 czerwca 2013 r., oskarżony spłacił świadczenie pieniężne w dniu 4 czerwca 2010 r. (k.76), a środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych został wykonany w dniu 27 grudnia 2012 r. (k.95).

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2012 r., sygn. akt III K 597/12 Sądu Rejonowego dla W., oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Wymierzono mu wówczas karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby, świadczenie pieniężne i 3 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (odpis wyroku z k.29). Okres próby i dalsze 6 miesięcy upłynęły w dniu 8 marca 2016 r., oskarżony spłacił świadczenie pieniężne w dniu 11 lutego 2013 r. a środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych został wykonany w dniu 8 września 2016 r. (k.77).

Uwzględniając treść art. 108 k.k. skazania w tych trzech wyrokach uległy zatarciu w dniu 8 września 2016 r. Znajduje to potwierdzenie w karcie karnej uwzględniającej wykonanie przez oskarżonego środków karnych orzeczonych w poszczególnych wyrokach (k.94). Prowadzi to do uznania, że oskarżony nie działał w warunkach określonych w art. 178a § 4 k.k.

Oskarżony ma 34 lata, jest kawalerem, ma na utrzymaniu niespełna roczną córkę, zdobył wykształcenie zawodowe i zawód mechanika samochodowego, pracuje dorywczo i zarabia około 800 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.68), nie był karany (k.94), nie był karany za wykroczenia w ruchu drogowym (k.63), prowadzi ustabilizowany tryb życia (wywiad środowiskowy z k. 83-85).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Oskarżony umyślnie i rażąco w dniu 14 czerwca 2018 r. naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stworzył przez to realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim znaczny stan nietrzeźwości (k.4), do okoliczności łagodzących należy zaś zaliczyć prowadzenie pojazdu w warunkach ograniczonego ruchu drogowego, uprzednią niekaralność (k.94) i niekaralność za wykroczenia w ruchu drogowym (k.63).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości, uwzględniającą jego postawę i warunki życiowe za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości powinna być kara 100 stawek dziennych grzywny. Kara ta powinna powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych zachowań i kształtować w społeczeństwie szacunek dla porządku prawnego. Stawka dzienna została ustalona na kwotę 10 złotych, ze względu na niewielkie dochody oskarżonego.

Oskarżony umyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa ruchu drogowego i zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. obligatoryjnym jest wobec niego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ustawodawca zdecydował, że zakaz ten orzekany jest na okres 3 do 15 lat. Orzeczenie tego zakazu wobec oskarżonego na 3 lata wynika ze znacznej jego nietrzeźwości w czasie czynu (k.2), a jednocześnie należy uwzględnić to, że oskarżony przejechał niewielki odcinek drogi, w warunkach ograniczonego ruchu drogowego.

Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k. zobowiązano oskarżonego do uiszczenia obligatoryjnego świadczenia pieniężnego. Uwzględniając, że świadczenie to zostało określone przez ustawodawcę w granicach od 5.000 do 60.000 złotych i niewielkie dochody oskarżonego, świadczenie to określono na minimalnej wysokości.

Obrońca z urzędu wykonał swe obowiązki, lecz nie uzyskał stosownego wynagrodzenia, stąd Sąd przyznał jej odpowiednie wynagrodzenie ze środków budżetowych.

Oskarżony utrzymuje się z pracy dorywczej, stąd Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.